

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 05, 2018

Nummer 5, 2018

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:616](#) 28-02-2018

CAV Den Ham

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:575](#) 13-02-2018

Correctieposten

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1443](#) 13-02-2018

Appellant/geïntimeerde

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:3492](#) 29-08-2017

KS Boulevard en Stichting beheer KS Boulevard/Bluebird Management

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:1738](#) 03-05-2016

Vortex International c.s./Frio c.s.

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:556](#) 28-02-2018

Coöperatieve Rabobank U.A./Gedaagde

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:723](#) 28-02-2018

Aansprakelijkheid bestuur en toezichthouders ROC Leiden

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:688](#) 21-02-2018

E-learning platform

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:1169](#) 31-01-2018

X/Y

RECHTSPRAAK

CAV Den Ham

OK; enquêteverzoek ten aanzien van CAV Den Ham in verband met (beweerdelijke) misstanden. De OK wijst het verzoek gedeeltelijk toe, maar ziet geen aanleiding om voorlopige voorzieningen te treffen.

CAV Den Ham is een coöperatie die diervoer produceert voor de leden en tevens een winkel exploiteert. Op enig moment zijn van diverse kanten (financiële) misstanden aan de raad van commissarissen gemeld, waarover ook met J in zijn hoedanigheid van gevolmachtigd directeur is gesproken. Nadat J ontdekte dat de werknemers die misstanden hadden gemeld deze informatie met andere werknemers deelden, stelde hij ze op non-actief. Diverse werknemers hebben daarop op verschillende wijzen aan de raad van commissarissen kenbaar gemaakt dat J niet functioneerde en dat de werksfeer verstoord was. Tevens zou J via een aan een commissaris gelieerde vennootschap een dure cursus hebben gevolgd. De raad van commissarissen zou voorts een tegenstrijdig belang hebben gehad bij het uitkeren van vergoedingen. Vervolgens is een intern onderzoek gestart, waartegen van de zijde van enkele werknemers bezwaren zijn geuit. In 2017 heeft het bestuur het lidmaatschap van 115 leden opgezegd, omdat zij niet aan het minimum afnamevereiste zouden voldoen. Verschillende gesprekken met leden en werknemers hebben niet tot een oplossing geleid. Daarop hebben negen leden aan het bestuur en de raad van commissarissen een bezwarenbrief gestuurd. Het bestuur heeft vervolgens onderzoek naar de financiële misstanden doen verrichten. De onderzoekend accountant heeft geconcludeerd dat de financiële situatie is gestabiliseerd en verbetering laat zien.

A c.s. hebben nadien een enquêteverzoek ingediend. Zij hebben aan hun verzoek ten grondslag gelegd dat er gegronde redenen zijn voor twijfel aan een juist beleid en een juiste gang van zaken bij CAV Den Ham en dat gelet op de toestand van de coöperatie onmiddellijke voorzieningen dienen te worden getroffen. Ter toelichting hebben A c.s. – samengevat – naar voren gebracht dat i) het bestuur en de raad van commissarissen handelen in strijd met de wet, statuten en het rvc-reglement, ii) een onafhankelijk beleid in de coöperatie ontbreekt, mede door de tegenstrijdig belangsituaties en de afstand tussen bestuur en raad van commissarissen, iii) J wanbeleid voert binnen de coöperatie, iv) bestuur en raad van

commissarissen het belang van de coöperatie achterstellen en v) het belang van verzorgde personeelsleden wordt veronachtzaamd.

De OK stelt het bijzondere karakter van de coöperatie voorop. De coöperatie heeft tot doel te voorzien in de stoffelijke behoeften van de leden, die een lidmaatschaps- en contractuele verhouding met de coöperatie hebben. Leden kunnen tevens werknemer of commissaris zijn. De OK oordeelt in dat licht ten eerste dat ervan moet worden uitgegaan dat de raad van commissarissen de tegenstrijdig belangregeling in acht heeft genomen bij de besluitvorming over de cursus die J heeft gevolgd. Van een gegronde reden is dan ook geen sprake. Met betrekking tot de vergoedingen overweegt de OK dat openheid van zaken had moeten worden gegeven, hetgeen (ondanks verzoeken daartoe) niet is gebeurd. De gebrekkige transparantie is dan ook een gegronde reden tot twijfel aan een juist beleid en juiste gang van zaken. De minimum afnamevereisten en de opzegging van het lidmaatschap van een groot aantal leden draagt dat lot niet. Dergelijke afnameverplichtingen stroken met het doel en de rechtsvorm van de coöperatie. Hoewel de opzegging niet geheel juist is verlopen, levert ook dit geen gegronde reden op. Dat het bestuur en de raad van commissarissen niet onafhankelijk van elkaar functioneren, dat onvoldoende financiële verantwoording zou zijn afgelegd en te grote risico's zouden zijn genomen en dat het belang van de coöperatie achtergesteld zou zijn, is onvoldoende onderbouwd en dus zijn ook dat geen gegronde redenen tot twijfel aan een juist beleid. Hoewel kan worden getwijfeld over de handelwijze van de raad van commissarissen na de melding van zes werknemers over het functioneren van het bestuur kan dat naar het oordeel van de OK echter niet het gelasten van een enquête met betrekking tot dit onderwerp tot gevolg hebben, mede in aanmerking genomen dat het arbeidsrechtelijke geschil met twee van de zes betrokken werknemers thans ter beoordeling is van de gewone civiele rechter en omdat J, op wiens gedrag de melding in hoofdzaak betrekking had, per 1 februari 2018 is teruggetreden als bestuurder van CAV Den Ham, zodat een enquête in zoverre niet zal bijdragen tot herstel van de verhoudingen.

De OK ziet aanleiding een onderzoek te gelasten met betrekking tot de door CAV Den Ham aan C en G in 2016 uitbetaalde vergoedingen, maar ziet (gelet op het beperkte bestek van de enquête) geen aanleiding tot het treffen van onmiddellijke voorzieningen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:616

Zaaknummer: 200.224.904/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, M.M.M. Tillema, A.J. Wolfs, F. van der Wel en J.S. Tiemstra Ra

Advocaten: C.P.B. Kroep, S. Erkel, A.N. Stoop, C.I. Corsten, P.F. Schepel en P.J. van der Korst

Wetsartikelen: 2:345 e.v. BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid bestuur en toezichthouders ROC Leiden

Aansprakelijkheid bestuurders en toezichthouders van ROC Leiden wegens onbehoorlijk bestuur? De rechtbank oordeelt dat hen geen ernstig verwijt valt te maken voor hun handelen rondom de nieuwbouw van twee panden waardoor het ROC Leiden in financiële moeilijkheden kwam.

In deze procedure heeft de stichting ROC Leiden samen met de drie vennootschappen Community College Leiden B.V., CCL LMP B.V., en CCL CS B.V. (alle drie gelieerd aan het ROC Leiden, hierna gezamenlijk 'ROC Leiden') de oud-bestuurders en toezichthouders van het ROC ('gedaagden') aansprakelijk gesteld voor onbehoorlijk bestuur.

In de periode 2001 tot 2011 heeft het ROC Leiden in Leiden twee nieuwe panden gerealiseerd. Gedaagden maakten in deze tijd onderdeel uit van het College van Bestuur ('CvB') en van de Raad van Toezicht ('RvT'). Met name door de ontwikkeling van deze panden was de financiële situatie van het ROC Leiden in 2012 dermate verslechterd dat de school onder verscherpt toezicht werd gesteld en uiteindelijk van faillissement gered moest worden. Dit gebeurde onder meer door het omzetten van een lening in een subsidie. De minister van Onderwijs Cultuur en Wetenschap heeft vervolgens de Commissie onderzoek huisvesting ROC Leiden ('Commissie Meurs') opdracht gegeven om onderzoek te doen naar de besluitvorming rondom de huisvesting. De Commissie Meurs heeft haar rapport uitgebracht en geoordeeld dat er voldoende aanleiding was om nader onderzoek te doen naar mogelijk persoonlijk verwijtbaar handelen van het CvB in de zin van artikel 2:9 BW. Hoewel ook de RvT beter had kunnen functioneren trekt de Commissie Meurs deze conclusie niet voor de RvT.

ROC Leiden vordert een verklaring voor recht dat gedaagden onbehoorlijk hebben bestuurd danwel onrechtmatig jegens ROC Leiden hebben gehandeld en dat zij derhalve persoonlijk moeten worden veroordeeld voor de geleden schade, nog op te maken bij staat. ROC Leiden legt hier – samengevat – twee verwijten aan ten grondslag. Ten eerste hebben gedaagden besloten om een veel groter oppervlak aan nieuwbouw te realiseren dan nodig was voor eigen gebruik, met name voor exploitatie. Dit bracht een onaanvaardbaar risico mee, dat zich heeft

verwezenlijkt. Ten tweede hebben gedaagden door het sluiten van een ‘turn-key overeenkomst’ (‘TKO’) met een betrokken belegger een onaanvaardbaar risico op zich genomen (het risico van overschrijding van het bouwbudget kwam bij het ROC Leiden te liggen) wat zich heeft verwezenlijkt. Het ROC Leiden stelt daarbij dat zowel het CvB als de RvT feitelijk destijds opereerden als statutair bestuurders. Gedaagden voeren aan dat ROC Leiden niet heeft voldaan aan haar stelplicht nu niet duidelijk is aan wie welke verwijten wordt gemaakt. Bovendien stellen gedaagden dat hen geen ernstig verwijt gemaakt kan worden. Ten slotte stellen gedaagden dat ROC Leiden geen belang bij haar vordering heeft omdat er geen schade is, de vorderingen zijn verjaard, en aan hen décharge is verleend.

De rechtbank stelt in dit uitgebreide vonnis voorop dat zij het van belang vindt te vermelden dat de Commissie Meurs heeft geoordeeld dat gedaagden geen persoonlijk gewin hebben nagestreefd en dat de tijdsgeest bracht dat onderwijsinstellingen nieuwbouw realiseerden. Vervolgens zet de rechtbank het toetsingskader van het arrest HR 10 januari 1997, *NJ* 1997/360 (*Staleman/van de Ven*) uiteen. De rechtbank komt na de beoordeling van de verschillende gestelde verwijten tot het oordeel dat gedaagden geen ernstig verwijt gemaakt kan worden. Door gedaagden heeft geen statutaire doeloverschrijding plaatsgevonden omdat met het realiseren van de nieuwbouw de belangen van het ROC Leiden werden gediend. Een verwijt dat inhield dat de ingeschakelde adviseurs van gedaagden niet onafhankelijk waren vanwege hun financiële belang verwerpt de rechtbank omdat dergelijke adviseurs per definitie een financieel belang hebben bij een opdracht, aangezien zij betaald worden voor hun advies. Ten aanzien van de schade overweegt de rechtbank dat ROC Leiden niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij schade heeft geleden omdat zij nu weer financieel gezond is en derhalve geen belang heeft bij de vordering omdat haar enige belang een financieel belang is. Opvallend is dat de rechtbank veel van de verwijten verwerpt op grond van tekortgeschoten stelplicht, dan wel tekortgeschoten betwisting door ROC Leiden. Ten slotte vermeldt de rechtbank expliciet het merkwaardig te vinden dat de RvT in rechte is betrokken, met name omdat geen specifieke stelling jegens hen is ingenomen en gezien het rapport van de Commissie Meurs.

De rechtbank wijst alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:723

Zaaknummer: C/16/429707 / HA ZA 16-963

Rechters: J.K.J. van den Boom, N.V.M. Gehlen en J.A. Schuman

Advocaten: A.E. Veerman, C.M. Reijnen, E.L. Zetteler en W.A.M. Rupert

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Coöperatieve Rabobank U.A./Gedaagde

Vordering van de Rabobank tegen de enig bestuurder en aandeelhouder van een failliete vennootschap die drie leningsovereenkomsten had gesloten, voor nakoming waarvan de bestuurder zich borg heeft gesteld. Ongeldige vernietiging van een borgtochtovereenkomst door de echtgenote? De rechtbank oordeelt dat niet kan worden vastgesteld dat de bv de leningen niet in de normale uitoefening van haar bedrijf heeft gesloten, waarmee evenmin kan worden geconcludeerd dat de bestuurder voor het aangaan van de borgtochtovereenkomst de toestemming van zijn echtgenote nodig had.

Gedaagde, woonachtig in Duitsland, was enig bestuurder en aandeelhouder van een bv. Deze bv heeft op 29 januari 2010 drie leningsovereenkomsten met de Rabobank gesloten. Gedaagde heeft zich in 2010 borg gesteld voor de nakoming van de verplichtingen die de bv op grond van deze leningsovereenkomsten tegenover de Rabobank had. De bv werd op 11 oktober 2012 failliet verklaard. Rabobank heeft gedaagde in 2013 tot nakoming van zijn verplichtingen uit de borgtochtovereenkomst aangesproken, maar deze heeft hieraan echter geen gehoor gegeven. Zijn echtgenote zou de borgtochtovereenkomst namelijk in 2014 hebben vernietigd. Rabobank meent dat deze vernietiging niet rechtsgeldig was en dat gedaagde de borgtochtovereenkomst alsnog moet nakomen.

In de onderhavige procedure verweert gedaagde zich met de stelling dat hij voor het sluiten van de borgtochtovereenkomst op grond van artikel 1:88 lid 5 BW de toestemming van zijn echtgenote nodig had, omdat de bv de leningsovereenkomsten niet heeft gesloten ten behoeve van de normale uitoefening van haar bedrijf. De leningen waren namelijk nodig om een andere aandeelhouder van de bv (de heer A) te kunnen uitkopen. Rabobank voert aan dat de bv de leningsovereenkomsten wel degelijk heeft gesloten ten behoeve van de normale uitoefening van haar bedrijf. Zij heeft erop gewezen dat uit de tekst van het financieringsvoorstel blijkt dat het ging om de herfinanciering van reeds bestaande leningen

bij de ING. Volgens Rabobank was de bv deze leningen destijds aangegaan voor de aankoop van een bedrijfspand. Bovendien voert Rabobank aan dat de heer A nooit aandeelhouder van de bv is geweest. Gedaagde heeft tijdens de comparitie verklaard dat hij niet over documenten beschikt waaruit kan worden opgemaakt dat de heer A aandeelhouder is geweest.

Tijdens de comparitie heeft gedaagde nog naar voren gebracht dat ook als de bv de oorspronkelijke leningen bij de ING heeft gesloten om de aankoop van een pand te financieren, hij voor het sluiten van de borgtochtovereenkomst de toestemming van zijn echtgenote nodig had. Hierin wordt hij echter niet door de rechtbank gevolgd. Toen de bv de leningsovereenkomsten met de Rabobank sloot, ging het niet meer om de financiering van onroerend goed maar om de herfinanciering van bestaande leningen. Het is goed mogelijk dat een persoonlijke borgstelling die verstrekt wordt in het kader van een wijziging van de financiering van een onderneming, plaatsvindt ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf van de vennootschap. Dat kan anders zijn, namelijk wanneer de wijziging van de financiering plaatsvindt omdat de onderneming in financiële moeilijkheden verkeert. Dat dit hier het geval is geweest, heeft gedaagde volgens de rechtbank echter niet gesteld.

De rechtbank oordeelt dat niet kan worden vastgesteld dat de bv de leningen niet in de normale uitoefening van haar bedrijf heeft gesloten. Derhalve kan ook niet worden geconcludeerd dat gedaagde voor het aangaan van de borgtochtovereenkomst de toestemming van zijn echtgenote nodig had. De rechtbank stelt daarom voorop dat zijn echtgenote deze borgtochtovereenkomst niet rechtsgeldig heeft vernietigd. Gedaagde wordt veroordeeld tot betaling van het bedrag uit de borgtochtovereenkomst.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:556

Zaaknummer: C/16/440767 / HA ZA 17-496

Rechters: A.F. Hermans

Advocaten: H.A.J. Wessel-Krijger en R.J. Hoogeveen

Wetsartikelen: 1:88 lid 5 BW, 7:850 BW en 6 lid 1 sub a Rv

RECHTSPRAAK

E-learning platform

Schadevergoedingsvordering tegen een bestuurder wegens handelen in strijd met de goedkeuringsvereisten in de statuten. De rechtbank oordeelt dat de bestuurder verwijtbaar en daarmee onrechtmatig heeft gehandeld.

Gedaagde sub 2 is een onderneming die zich bezighoudt met het detacheren van personeel en het begeleiden en opleiden van gedetacheerd personeel. Eiser sub 3 is via zijn holdingvennootschappen (eiser sub 1 en sub 2) bestuurder van Gedaagde sub 2 ('Eiser c.s.'). Gedaagde sub 3 is de moedervernootschap van gedaagde sub 2. De bestuurder van gedaagde sub 3 is A, via zijn eigen vennootschap gedaagde sub 4 (gezamenlijk: 'Gedaagden c.s.'). Eiser c.s. heeft met bedrijf 1 een overeenkomst gesloten namens gedaagde sub 2 voor de aankoop van een e-learning platform voor een bedrag van € 30.000. De factuur is door Eiser c.s. op de naam van gedaagde sub 3 (de moeder) gezet. Voor het aangaan van een financiële verplichting bepalen de statuten van gedaagde sub 2 dat voor een bedrag hoger dan € 25.000 toestemming vereist is van de AVA. Vaststaat dat Eiser c.s. die toestemming niet heeft verkregen.

In dit geschil vordert Eiser c.s. dat het aandeelhouderbesluit dat geleid heeft tot haar ontslag nietig althans vernietigbaar is en vordert daarnaast dat de rechtbank voor recht verklaart dat de managementovereenkomst niet rechtsgeldig is beëindigd door gedaagde sub 3. Als tegenvordering vorderen Gedaagden c.s. veroordeling van Eisers c.s. tot het betalen van schadevergoeding aan zowel Gedaagde sub 2 als sub 3 wegens het handelen in strijd met de statuten.

De rechtbank oordeelt ten aanzien van de vordering van Eiser c.s. dat de managementovereenkomst een overeenkomst van opdracht is ex. 7:400 BW. Een dergelijke overeenkomst kan rechtsgeldig worden beëindigd zonder dat daarvoor een aandeelhoudersbesluit nodig is. De overeenkomst is in casu met wederzijds goedvinden beëindigd. Op grond van die overeenkomst is Eiser c.s. volgens de rechtbank verplicht haar aandelen over te dragen indien de managementovereenkomst wordt beëindigd.

Ten aanzien van de vordering van Gedaagden c.s. oordeelt de rechtbank dat vaststaat dat Eiser

c.s. in strijd met de statutaire verplichtingen heeft gehandeld. Daarnaast oordeelt de rechtbank dat Eiser c.s., nadat zij in strijd met de statuten betalingsverplichtingen was aangegaan met bedrijf 1, heeft nagelaten om Gedaagden c.s. alsnog te informeren over de financiële verplichtingen die waren aangegaan. Sterker nog, Eiser c.s. heeft Gedaagde c.s. in de waan gelaten dat de bindende afspraken nog gemaakt moesten worden. Voorts informeerde Eiser c.s. bedrijf 1 evenmin over het ontbreken van de vereiste goedkeuring binnen Gedaagde c.s., terwijl bedrijf 1 al wel uitvoering gaf aan de met Eiser c.s. gemaakte afspraken en daarvoor kosten maakte. Volgens de rechtbank brengt een en ander met zich dat Eiser c.s. ernstig verwijtbaar en daarmee onrechtmatig jegens gedaagde sub 2 heeft gehandeld (art. 6:162 jo. 2:11 BW). Daarnaast heeft Eiser c.s. ook onrechtmatig gehandeld jegens de moederverenootschap, gedaagde sub 3, door haar te binden aan een overeenkomst met derden, zonder dat Eiser c.s. daartoe bevoegd was (art. 6:162 jo. 2:11 BW).

De rechtbank wijst de vordering van Gedaagden c.s. toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:688

Zaaknummer: C/16/441591/ HA ZA 17-537 EN C/16/441322 / HA ZA 17-524

Rechters: E.A. Messer

Advocaten: K.S. Loilargosain en M. Visser

Wetsartikelen: 6:162 jo. 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Correctieposten

Aandelentransactie; beroep op dwaling in weerwil van contractuele uitsluiting daarvan. Heeft de verkoper van de aandelen door middel van de overnamebalans een onjuist beeld gegeven van de financiële positie van de desbetreffende vennootschap? Het hof oordeelt dat het resultaat als vermeld in de overnamebalans in zeer beperkte omvang gecorrigeerd dient te worden, en dat gezien de relatief bescheiden omvang van deze correctieposten niet kan worden aangenomen dat het beroep op de contractuele uitsluiting van dwaling naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Appellante ('A Beheer') heeft aandelen op naam in het kapitaal van een besloten vennootschap ('Groep BV') verkocht en op 4 januari 2010 geleverd aan een andere vennootschap ('Machinefabriek') voor een koopsom van € 1.400.000. Deze aandelentransactie strekte tot de overname van Groep BV en haar acht dochtervennootschappen gedreven ondernemingen. Geïntimeerde ('B Holding') is middellijk bestuurder/aandeelhouder van Machinefabriek. Door A Beheer zijn in het kader van deze aandelentransactie diverse garanties aan Machinefabriek verstrekt. Van de koopsom is € 800.000 voldaan bij levering van de aandelen. Het restantbedrag van € 600.000 is omgezet in een geldlening van 4 januari 2010 ('GOVK') van A Beheer aan Machinefabriek. In de GOVK is opgenomen dat B Holding zich borg stelt voor al hetgeen A Beheer van Machinefabriek te vorderen mocht hebben uit hoofde van de GOVK. Bij vonnis van 26 februari 2010 zijn Groep BV, haar acht dochtervennootschappen en Machinefabriek failliet verklaard. Bij brief van 9 maart 2010 heeft A Beheer aan B Holding medegedeeld dat door het faillissement van Machinefabriek de geldlening vervroegd opeisbaar is geworden en heeft A Beheer aan B Holding in haar hoedanigheid van borg verzocht per omgaande de geldlening groot € 600.000 aan haar terug te betalen. In reactie hierop heeft B Holding de GOVK, voor zover het de borgstelling van B Holding betreft, partieel vernietigd met een beroep op dwaling.

In eerste aanleg heeft A Beheer gevorderd B Holding te veroordelen tot betaling van €

600.000 (te vermeerderen met rente en kosten). B Holding heeft daartegen verweer gevoerd, waarbij zij zich heeft beroepen op partiële vernietiging van de GOVK wegens dwaling. De rechtbank heeft deze vordering van A Beheer afgewezen op basis van de vaststelling dat B Holding ten tijde van het aangaan van de GOVK dacht dat sprake was van een tijdelijk verliesgevend bedrijf met toekomst | wat B Holding in het licht van de inhoud van de ten tijde van de onderhandelingen overgelegde stukken in verbinding met de verstrekte contractuele garanties ook mocht denken | terwijl in werkelijkheid sprake was van een nagenoeg failliet bedrijf zonder reële vooruitzichten. Op grond hiervan nam de rechtbank aan dat B Holding de GOVK, althans de borgstelling, niet zou hebben gesloten als B Holding dit alles had geweten, want vastgesteld kan worden dat de feitelijke situatie zodanig was dat kennelijk reeds op voorhand gegeven was dat de borg aangesproken zou gaan worden.

In hoger beroep heeft A Beheer zich op het standpunt gesteld dat de koopovereenkomst ('KOVK') en de GOVK onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden en dat in de KOVK het beroep van B Holding op dwaling contractueel is uitgesloten. Het hof oordeelt dat veel bepalingen als zodanig en in onderling verband beschouwd inderdaad wijzen op onderlinge verbondenheid van KOVK en GOVK en gelding van de bepalingen van de KOVK op de GOVK en de daarbij horende borgtocht van B Holding. B Holding verweert zich door te stellen dat A Beheer ingevolge artikel 6:248 lid 2 BW geen beroep op uitsluiting van het beroep op dwaling zou toekomen. In dit kader heeft het hof in zijn tussenarrest van 24 juni 2014 overwogen dat bij dit verweer van B Holding van belang is of er sprake is geweest van een onjuiste voorstelling van zaken door A Beheer, en zo ja in welke mate en in welke (financiële) omvang. In voormeld tussenarrest heeft het hof B Holding dan ook in de gelegenheid gesteld feiten en omstandigheden te bewijzen die de conclusie rechtvaardigen dat A Beheer door middel van de overnamebalans een onjuist beeld heeft gegeven van de financiële positie van de Groep, althans dat A Beheer de door haar gegeven garanties heeft geschonden.

In het onderhavige (tussen)arrest heeft het hof (voorlopig) geoordeeld dat het resultaat als vermeld in de overnamebalans in zeer beperkte omvang gecorrigeerd dient te worden, doch dat gezien deze relatief bescheiden omvang van de door B Holding bewezen correctieposten niet kan worden aangenomen dat het beroep door A Beheer op de uitsluiting van dwaling naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Het hof stelt partijen in de gelegenheid om zich bij nadere memorie uit te laten over de schade die Machinefabriek heeft geleden door de vastgestelde correctieposten van in totaal € 13.187,40 waarbij het hof partijen in overweging geeft om, gelet op de hoogte van de vastgestelde correctieposten, deze zaak alsnog in der minne te regelen of om anderszins hun geschil te beëindigen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:575

Zaaknummer: 200.126.937_01

Rechters: S.M.A.M. Venhuizen, R.R.M. De Moor en D.A.E.M. Hulskes

Advocaten: M.J. Mookhram en H.H.T. Beukers

Wetsartikelen: 6:248 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Appellant/geïntimeerde

Twee broers zijn vennoten in een vof. Zij sluiten een koopovereenkomst waarbij de aandelen van de een worden gekocht door de ander. De overeenkomst bevat een voorlopig vastgesteld bedrag gecombineerd met een herzieningsclausule. Betaling van het aankoopbedrag blijft uit, waarna executoriaal beslag wordt gelegd. Evenals de rechtbank wijst het hof de vordering tot opheffing daarvan af.

In dit executiegeschil staan twee broers tegenover elkaar die samen vennoot waren in een vof ('vof'). Geïntimeerde was via een holding en een dochtervennootschap vennoot in de vof. Appellant, zijn broer, was de andere vennoot. In 2008 heeft de holding alle 180 aandelen in de vennootschap aan appellant verkocht voor een voorlopig vastgesteld bedrag van € 160.000. Dit bedrag zou verspreid betaald worden: een eerste termijn van € 80.000 per 1 november 2008, en daarna in 24 maandtermijnen van € 3.333,33. Appellant heeft dit niet betaald. Na overleg en correspondentie heeft geïntimeerde in januari en februari 2017 executoriaal beslag gelegd op de onverdeelde helft van het woonhuis en het loon van appellant.

In eerste aanleg heeft appellant onder meer opheffing van het beslag gevorderd. De voorzieningenrechter heeft de vordering afgewezen. Daartegen richt zich het hoger beroep.

De grieven die appellant heeft aangedragen komen onder meer neer op een gebrek aan definitieve bepaling van de koopprijs. Op dit punt overweegt het hof dat de omstandigheid dat partijen van mening verschillen over de verschuldigdheid van (de omvang van) de koopsom, aan die akte nog niet de executoriale kracht ontnemt.

Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis, op een ondergeschikt punt na (de wettelijke rente).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1443

Zaaknummer: 200.214.216

Rechters: A.W. Steeg, R.A. Dozy en L.M. Croes

Advocaten: S.H.S. ten Haaf en E. Wallinga

RECHTSPRAAK

X/Y

Vordering tot uittreding (art. 2:343 BW). De rechtbank is van oordeel dat de verstoorde verhouding tussen de diverse aandeelhouders onvoldoende is om de vordering toe te wijzen.

De heer A ('A') heeft in de jaren zestig een familiebedrijf opgericht, nu vooral gericht op de productie van bruggen. Het bedrijf bestaat uit drie besloten vennootschappen. BV II is enig aandeelhouder en bestuurder van deze dochtervennootschappen. A is daarnaast nog directeur en enig aandeelhouder van BV III. Eind 2004 heeft A in verband met zijn toekomstige opvolging met drie werknemers van het familiebedrijf (waaronder B en dochter C) afgesproken dat zij vanaf 2005 gefaseerd aandelen van BV II zouden inkopen, waarbij A groootaandeelhouder zou blijven. B heeft daarop BV I opgericht waarvan hij directeur en enig aandeelhouder is. Voorts is opgericht de besloten vennootschap BV IV, waarvan C enig aandeelhouder en directeur was. Deze werknemers hebben ieder via de door hen opgerichte vennootschappen in meerdere etappes aandelen verkregen in BV II. Bij besluit van de AvA van december 2016 is BV I als statutair bestuurder van BV II ontslagen.

In deze procedure heeft BV I onder meer een vordering tot uittreding als bedoeld in artikel 2:343 BW ingesteld. Daartoe heeft BV I gesteld dat zij bij genoemd AvA-besluit van de ene op de andere dag als statutair bestuurder is ontslagen, zonder dat daarvoor een goede reden was, terwijl B (de bestuurder van BV I) op dat moment overspannen thuis zat. Dit moet volgens BV I als een 'coup' jegens haar en B worden beschouwd. BV I voert aan dat, hoewel het aandeelhoudersbesluit rechtsgeldig is genomen, de redenen van het ontslag (gebrek aan visie, onvoldoende invulling van taken, etc.) gelegenheidsargumenten zijn en geen steun vinden in de feiten. Ook heeft BV II de managementovereenkomst opgezegd, als gevolg waarvan BV I geen inkomsten meer had, waar nog bij komt dat BV III BV I heeft gesommeerd om de rente uit hoofde van een geldlening te voldoen, terwijl BV I wegens het uitblijven van de managementvergoeding niet in staat was om die rente te voldoen en BV III daarvan ook op de hoogte was. Deze omstandigheden leiden tot de conclusie dat BV I zodanig in haar belangen is geschaad, dat het voortduren van haar aandeelhouderschap in redelijkheid niet meer van haar kan worden gevergd, aldus steeds BV I.

Volgens de rechtbank dient deze uittredingsvordering van BV I te worden afgewezen. Het betoog van BV I komt er, aldus de rechtbank, in feite op neer dat door toedoen van haar medeaandeelhouders de verhoudingen tussen hen ernstig zijn verstoord. Dat de verhoudingen zijn verstoord wordt door BV III en BV IV niet weersproken, maar zij hebben een andere lezing van oorzaak daarvan.

De rechtbank is van oordeel dat, wat er van de oorzaak van de verslechtering van de verhoudingen ook zij, een verstoorde verhouding op zichzelf genomen onvoldoende is om tot een toewijzing van de uittredingsvordering te komen. Datzelfde geldt voor het ontslag van BV I als bestuurder. De verwijten die BV I haar medeaandeelhouders maakt, raken niet haar rechten of belangen als aandeelhouder. BV I heeft ook niet gesteld dat zij door gedragingen van haar medeaandeelhouders haar rechten als aandeelhouder niet heeft kunnen uitoefenen, aldus de rechtbank.

De vordering tot uittreding wordt dan ook afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:1169

Zaaknummer: C/09/528762 / HA ZA 17-295

Rechters: J.S. Honée

Advocaten: R.P. Heeren, D.A. Beck, P.J.M. Gerritsen en P.M. Keegstra

Wetsartikelen: 2:343 BW

RECHTSPRAAK

KS Boulevard en Stichting beheer KS Boulevard/Bluebird Management

Vordering tegen de bestuurder van een stichting die optreedt als beherend vennoot van een beleggings-cv die middels een minderheidsdeelneming in een Litouwse vennootschap activiteiten verricht, tot schadevergoeding wegens (niet) handelen bij executoriaal beslag en de daarop volgende executoriale verkoop. Het hof is van oordeel dat de feitelijke grondslag voor bestuurdersaansprakelijkheid in onderhavig geval niet is bewezen.

Deze uitspraak betreft het vervolg van een tussenvonnis van 16 december 2014. Geïntimeerde Bluebird Management B.V. ('Bluebird') is bestuurder van stichting beheer KS Boulevard ('de stichting'), die op haar beurt optreedt als beherend vennoot van KS Boulevard CV ('de cv'). Stichting KS Boulevard en KS Boulevard CV (samen 'KS Boulevard') treden in deze uitspraak gezamenlijk op als appellanten, nadat KS Boulevard in het tussenvonnis is toegelaten tot bewijslevering van onderstaande stellingen (i) t/m (iii).

De cv houdt een deelneming van 25% in een Litouwse projectvennootschap ('de projectvennootschap') en heeft in verband daarmee een geldbedrag geïnvesteerd in een vastgoedproject. Het overige belang in de projectvennootschap wordt respectievelijk gehouden door de inmiddels gefailleerde MEI Baltija UAB ('MEIB') (25%) en door lokale ontwikkelaar E (50%). E is sinds het faillissement van MEIB enig bestuurder van de projectvennootschap. In 2011 is voor een vordering op de projectvennootschap beslag gelegd op de zolderetage van een opstal op de grond van de projectvennootschap. In datzelfde jaar is de openbare verkoop van de zolderetage aangekondigd en is deze verkocht aan een derde. KS Boulevard stelt dat het vastgoedproject hierdoor in een *deadlock* is beland doordat de derde niet meewerkt. Zij begroot in verband met deze *deadlock* een ruime schade. KS Boulevard is van mening dat Bluebird tekort is geschoten in een behoorlijke vervulling van de haar opgedragen taak als (indirect) bestuurder van de cv ex artikel 2:9 jo. 2:11 BW. Bluebird zou aansprakelijk zijn vanwege het (niet) handelen bij het executoriale beslag en de

daaropvolgende executoriale verkoop. KS Boulevard vordert verwijzing naar de schadestaatprocedure en een voorschot op de schadevergoeding.

Vanwege onvoldoende opheldering van de gang van zaken bij het beslag en de verkoop, is in het tussenarrest door het hof aan KS Boulevard opgedragen om bewijs te leveren voor het standpunt dat Bluebird zijn taak als bestuurder onbehoorlijk heeft vervuld en een ernstig persoonlijk verwijt kan worden gemaakt. Dit bewijs ziet in concreto op de volgende drie stellingen (i) Bluebird was zich bewust van het feit dat het beslag tot verkoop kon leiden, (ii) Bluebird is door een plaatselijke advocaat op dit risico en de nadelige gevolgen daarvan voor de cv gewezen en (iii) deze plaatselijke advocaat was op de hoogte van de datum van de executieverkoop en heeft Bluebird daarvan op de hoogte gesteld.

Het hof is van oordeel dat KS Boulevard er niet in is geslaagd voldoende bewijzen voor de drie stellingen aan te leveren. De stellingen vinden geen steun in door KS Boulevard aangehaalde getuigenverklaringen. Uit deze getuigenverklaringen blijkt weliswaar dat de plaatselijke advocaat Bluebird heeft geïnformeerd over alle aspecten van het beslag, maar er volgt niet dat Bluebird erop is gewezen dat het om een executoriaal beslag ging dat onmiddellijk ingrijpen vereiste. De grondslag voor de gestelde aansprakelijkheid van Bluebird voor de gang van zaken rondom het beslag en de executieverkoop komt daardoor te vervallen.

Het hof overweegt aanvullend dat KS Boulevard niet heeft aangevoerd op welke wijze Bluebird als bestuurder van een stichting die optreedt als beherend vennoot van een minderheidsaandeelhouder effectief en tijdig iets had kunnen ondernemen tegen het beslagprobleem.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 29-08-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:3492

Zaaknummer: 200.148.460/01

Rechters: A.S. Arnold, W.A.H. Melissen en D.J. Oranje

Advocaten: A.J. de Gier en B.T.M. Steins Bisschop

Wetsartikelen: 2:9 jo. 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Vortex International c.s./Frio c.s.

Het hof beveelt bij tussenarrest een bericht van deskundigen en benoemt mr. drs. P.A. van Steensel tot deskundige.

Bij tussenarrest heeft het hof het voornemen bekendgemaakt een deskundige te benoemen. Appellanten en geïntimeerden geven te kennen dat zij zich verenigen met de door het hof voorgestelde vragen, en zij verzoeken benoeming van een registeraccountant.

Het hof overweegt dat de deskundige eventuele nadere informatie die hij nodig heeft en die geen deel uitmaakt van de processtukken, bij de advocaten van procespartijen dient op te vragen en dat de advocaat die informatie verschaft, een afschrift daarvan dient toe te zenden aan de advocaat van de wederpartij.

Het hof bepaalt dat een deskundigenonderzoek wordt verricht en benoemt mr. drs. P.A. van Steensel tot deskundige.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 03-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:1738

Zaaknummer: 200.120.746/01

Rechters: J.A.M. van Schaik-Veltman, J.Th. Bergheyn en P.M. Arnoldus-Smit

Advocaten: M.F.J.J.M. Tijssen en I.M.C.A. Reinders Folmer

Wetsartikelen: 194 Rv